ב״ה

WHEN KISLEV LOOKED FOR MEANING

The Midrash tells of the month that felt offended, revealing how a Jew turns delay into opportunity and darkness into light.

TEACHER'S MANUAL

JEWISH INSIGHTS

A TASTE OF THE REBBE'S TEACHINGS

THE MONTH OF KISLEV

THE SHLUCHIM OFFICE

Jewish Insights is made possible by:

Rabbi Yossi and Yael Michelashvili

For sponsorship opportunities, email **info@jewishinsights.org**
To download this complimentary class, visit www.JewishInsights.org

The Shluchim Office
Director | Rabbi Gedalya Shemtov
Development | Rabbi Mendy Shemtov

Editors
Rabbi Avraham Greenberg
Rabbi Zusha Greenberg

English
Translation and editing | Rabbi Mendel Super
Proofreading | Rabbi Shneur Itzinger

Hebrew
Linguistic editing | Rabbi Zushe Greisman
Proofreading | Rabbi Menachem Wilhelm

Spanish
Translation and editing | Rabbi Rafi Tawill

French
Translation and editing | Rabbi Yahir Elbaz
Proofreading | S. Elbaz

Portuguese
Translation | Mr. Yitzchak Dayan
Editing | Rabbi Yeshaya Dayan
Layout Design | Mike Katan

Layout
Berel Marozov

Website
Yuval Katz and Yisrael Visotzsky

Administration
Levi Shemtov

Advisory Committee
Rabbi Asher Deren - Cape Town, South Africa
Rabbi Mendy Gerlitzsky - Tel Aviv, Israel
Rabbi Levi Greenberg - El Paso, Texas
Rabbi Dovid Goldberg - São Paulo, Brazil
Rabbi Levi Shaikevitz - Kfar Chabad, Israel
Rabbi Mendy Greenberg - Twinsburg, Ohio
Rabbi Shmuel Freedman - Bahia Blanca, Argentina
Rabbi Yosef Yitzchak Blau - Moshav Kineret, Israel
Rabbi Chaim Drukman - Lucerne, Switzerland

Founded in 2008 in memory of Rabbi Gabi and Rivky Holtzberg OB"M
Shluchim of the Rebbe to Mumbai India

© Published and Copyright 2025 by
Shluchim Office International

Contents

A. Why was the month of Kislev "offended"?.....1

According to the Midrash, on the 25th of Kislev the construction of the Mishkan was completed, but G-d postponed its dedication until the month of Nissan, when Isaac was born. Kislev "felt slighted," but in return, it received the dedication and purification of the Temple in the days of the Hasmoneans.

B. Dedicating a House.....5

The word "Chanukah" is related to the concept of education or training—the dedication of something new.

This was the case with the dedication of the Mishkan, the dedication of the Temples, and the purification of the Temple in the days of the Hasmoneans—all expressions of new beginnings.

Even today, it is customary to hold a dedication ceremony for a new home, as mentioned by the halachic authorities. It is also recorded that the Alter Rebbe recited a discourse titled Mizmor Shir Chanukat HaBayit at the dedication of a home.

What is the connection between dedicating a private home and a psalm about the Temple?

The answer: Every Jewish home is meant to be a mini-Temple, a place where the Divine Presence rests, just like in the Temple itself.

Dedications of new things are done with special joy. For example, at the dedication of the Mishkan, many more offerings than usual were brought, and incense was offered by a single individual, a special occurrence.

At the dedication of the First Temple in the days of Solomon, there was such a great celebration that Yom Kippur was suspended. Special festivities also took place at the dedication of the Second Temple. In the days of the Hasmoneans, commemoration of the miracle of the menorah lights was established for all generations.

C. Everyday Dedication.....14

The essence of Kislev is the power to renew our Divine service. During this month, anyone can serve G-d with vitality and special enthusiasm—the kind of excitement we feel when experiencing something new.

Introduction

A family trip or a new car?

This is a common dilemma for many people. Experts often advise investing in a trip rather than buying a new jeep or furniture for the home. They explain that while a purchase gives great initial excitement, that thrill fades over time as the item becomes routine and somewhat old.

In contrast, experiences from a trip remain with a person for a long time. It is always enjoyable to revisit the photos and relive the joy of the journey.

In this lesson, we will learn how to transform the routine of Jewish life into something new and exciting.

השיעור לחודש כסלו

משיחת שבת פרשת חיי שרה, מברכים החודש כסלו, ה'תשל"ב,

הנחה בלתי מוגה,

תורת מנחם כרך ס"ו עמוד 208

A. Why was the month of Kislev "offended"?

Source 1 Yalkut Shimoni, I Kings, 184

Student's pg. 1

Rabbi Chanina said: On the 25th of Kislev the Mishkan [Tabernacle] was completed, and it remained folded up until the first of Nissan, as the verse states, "On the first of the month you shall erect the Mishkan." The Jews complained to Moses about the fact that it had not been erected immediately, saying "has something happened to it?"

Yet G-d had wanted to combine this celebration with the month of Isaac's birth, regarding which the verse says, "Knead and make cakes," and the angel promised, "I will surely return to you at this time next year." Now Kislev, the month in which the work of the Mishkan was completed, lost out. G-d said: "I will repay you." How did G-d repay Kislev? With the Chanukah of the Chashmonaim.

אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, "בכ"ה בְּכִסְלֵו נִגְמַר מְלֶאכֶת הַמִּשְׁכָּן, וְעָשָׂה מְקֻפָּל עַד אֶחָד בְּנִיסָן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב 'בְּיוֹם הָרִאשׁוֹן בְּאֶחָד לַחֹדֶשׁ תָּקִים אֶת מִשְׁכַּן', וְהָיוּ יִשְׂרָאֵל מְמַלְמְלִין עַל מֹשֶׁה לוֹמַר, 'לָמָּה לֹא הוּקַם מִיָּד שֶׁמָּא דִּפְּי אֵרַע בּוֹ?'

"וְהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא חָשַׁב לְעָרֵב שִׂמְחַת הַמִּשְׁכָּן בַּחֹדֶשׁ שֶׁנּוֹלַד בּוֹ יִצְחָק, כַּכָּתוּב 'לוּשִׁי וַעֲשִׂי עוּגוֹת' וְאָמְרוּ לוֹ, 'שׁוּב אָשׁוּב אֵלֶיךָ'. וּמַעֲתָּה הִפְסִיד (הִתְבַּיֵּשׁ) כִּסְלֵו שֶׁנִּגְמְרָה בּוֹ הַמְּלָאכָה. אָמַר הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, 'עָלַי לְשַׁלֵּם', מָה שִׁלֵּם לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא? חֲנֻכַּת חַשְׁמוֹנַאי".

On the 10th of Tishrei, Moses descended from the mountain with the second tablets and conveyed to the Jews G-d's command to build Him a Mishkan. Moses immediately launched a drive to collect materials and donations for the construction, and the people responded with great enthusiasm.

The construction teams, led by Betzalel, got right to work, following Moses' detailed instructions precisely. Within two and a half months, on the 25th of Kislev, they completed the project. Everyone was excited and eager to see the newly built Mishkan. Yet, for some reason, Moses delayed. He gave no order to erect it.

A week passed, then two, then a month, two months, and nothing happened. As was typical, rumors began circulating throughout the camp of Israel: What happened? Was there some problem? Why wasn't the Mishkan being set up?

The answer, which they did not know, was simple: G-d had decided to postpone the inauguration of the Mishkan until the month of Nissan. Why Nissan? Because that was the month when Isaac was born. (How do we know that? When the angels came to tell Abraham and Sarah that they would have a child "next year," it was on Passover. That's why Abraham asked Sarah to bake

cakes—matzot—for the guests. The angels had promised that the child would be born exactly one year later.)

So what about the month of Kislev, which felt "offended" that the Mishkan was not erected then? G-d said, "I will repay it in the days of Chanukah—when the Maccabees will defeat the Greeks, purify the Temple, and rededicate it in the month of Kislev."

In the following talk, the Rebbe delves deeper into the connection between the Mishkan's dedication and the month of Nissan.

>> The Rebbe

Student's pg. 1

From the standpoint of human effort, the Mishkan could have been erected on the 25th of Kislev, the day when its construction was completed. However, human effort must also awaken a response from above—"spirit draws spirit and brings forth spirit." That response was only effected on the first of Nissan, when the Mishkan was actually set up.

כלומר, מצד עבודת המטה היתה הקמת המשכן יכולה להיות בכ"ה כסלו, שבו נגמרה מלאכת המשכן. אבל, ישנו גם הענין שעבודת המטה צריכה לעורר התעוררות מלמעלה, ובלשון הידוע[1]: "רוח אמשיך רוח ואייתי רוח כו'"; וענין זה נפעל רק בראש חודש ניסן, שאז הוקם המשכן בפועל.

Technically speaking, the Mishkan could have been assembled in Kislev. Even on a spiritual level, the people were ready. But the initiative from below must spark a response from above, and that could occur only in the month of Nissan. Therefore, G-d delayed the erection of the Tabernacle until Nissan.

Student's pg. 2

For this, G-d "repaid" Kislev with the dedication of the Hasmoneans. This occurred many years later, during the Second Temple period, when the Greeks were defeated and "Your children came into the inner sanctuary of Your house and purified Your Temple" on the 25th of Kislev. There is an allusion to this date in the word "Chanukah," as this word can be broken down into "chanu kaf hei, they rested on the 25th."

ועל זה שילם הקב"ה ב"חנוכת חשמונאי" - לאחרי משך זמן, בזמן בית שני, שאז היתה מלחמת היוונים, "ואחר כך באו בניך לדביר ביתך... וטהרו את מקדשך וכו'"[2], שענין זה היה בכ"ה בכסלו, וכידוע מה שכתוב בספרים[3] ש"חנוכה" היינו "חנו כ"ה".

1. זח"ב קסב, ב.
2. נוסח "ועל הנסים".
3. נסמן בתו"מ ח"ב ריש ע' 306.

Not just the 25th, but the whole month

Student's pg. 2

Note the wording of the Midrash: "Now Kislev, the month in which the work of the Mishkan was completed, lost out (or felt ashamed, per an alternative version)." Since the construction of the Mishkan was completed on the 25th of Kislev, the "loss" would seem to apply only to that single day. It would not concern the days before it, such as the 24th, when the work was not yet complete, nor the days after, since the work was already done. Why then does the Midrash say that "Kislev lost out," rather than that "the 25th of Kislev lost out"?

This teaches that Chanukah reflects the theme of the entire month of Kislev. Our sages often express a complete concept in a single word. Here the wording "Kislev lost out" indicates that the whole month lost out. Therefore, "G-d repaid Kislev with the dedication of the Hasmoneans"—meaning that the defining quality of the month of Kislev, that which distinguishes it from all other months, is expressed through the festival of Chanukah.

Student's pg. 3

For this reason, when we reach the Shabbat on which the month of Kislev is blessed, we should take time to reflect on the lessons that can be learned from the story and meaning of Chanukah.

ויש לדייק בדברי המדרש "ומעתה הפסיד (התבייש) כסלו שנגמרה בו המלאכה": כיון ש"בכ"ה כסלו נגמר מלאכת המשכן", הרי ההפסד הוא של יום כ"ה בכסלו, ולכאורה אין זה שייך לשאר ימי החודש - לא לימים שלפניו, כמו כ"ד כסלו, שעדיין לא נגמרה בו המלאכה, וגם לא לימים שלאחריו, כיון שכבר נגמרה המלאכה לפני זה. ואם כן, למה נאמר ש"הפסיד (התבייש) כסלו?"

ומזה מוכח שזהו ענינו המיוחד של כל חודש כסלו, כפי שהדבר בא לידי ביטוי בשינוי הלשון - כדרכם של חכמינו ז"ל לבטא ענין שלם בתיבה אחת - שלא נאמר "הפסיד כ"ה כסלו", אלא "הפסיד כסלו", ולכן "שלם לו (לחודש כסלו) הקב"ה חנוכת חשמונאי", והיינו, שהנקודה העיקרית שבה מתבטא יחודו של חודש כסלו מכל שאר חדשי השנה, הרי זה הענין של חנוכה.

ולכן, בעמדנו בשבת מברכים חודש כסלו, יש להתעכב על ההוראות שלמדים מהענין של חנוכה.

Source 2 The Rebbe,, Rosh Chodesh Cheshvan, 1982

Student's pg. 3

There is a lesson here for us—for we must always emulate G-d's behavior, as it is stated, "Just as He is merciful, so shall you be merciful etc."

דרך אגב, ישנה בענין זה הוראה, בנוגע לאופן הנהגתו של יהודי, שעליו ללמוד מהנהגתו של הקב"ה, כמו שכתוב "מה הוא רחום, אף אתה רחום וכו':

המדרש מספר לנו שכאשר, "הפסיד כסלו.. אמר הקב"ה עלי לשלם..", כלומר: הקב"ה נזהר בכבודו של חודש מסויים, וכדי שלא יפגע ח"ו מהעובדה שלא היתה בו חנוכת בית המקדש - הבטיח הקב"ה לשלם לו.

ומזה למדים עד כמה צריכים להזהר בכבודו של הזולת - אפילו כאשר הזולת אינו תובע זאת בפה (בדוגמת ה"חודש"), או כאשר יש מקום לחשוב שהזולת אינו נפגע מכך, שאין הדבר איכפת לו, וכיוצא בזה - שהרי הקב"ה התחשב ונזהר בכבודו של מושג כמו "חודש".

ומכיון שהתורה מספרת לנו זאת - מובן, שכוונת הדבר כדי שיהודי ילמד מסיפור זה כיצד צריכה להיות הנהגתו ביחס אל הזולת, באופן של אהבת ישראל דוקא (ועל אחת כמה וכמה שלא לפגוע בו ח"ו אפילו בפרט הכי קטן), וכאשר ישנו יהודי שמצפה לקבל ממנו עזר או כבוד וכיוצא בזה - עליו להשתדל למלא זאת בהקדם האפשרי, וכל המקדים הרי זה משובח.

Student's pg. 3

The midrash tells us that when Kislev lost out, G-d promised He would repay it, meaning that G-d is "sensitive" to a month and in order not to "offend" it, He vowed to repay it.

This teaches us how careful we need to be with the dignity of others, even when they do not demand it, like Kislev, or when there's room to believe they won't be offended or don't care. G-d cared even about the dignity of a concept, like a month.

Because the Torah tells us this story, it means that we must learn a lesson from it for how we treat others, acting with love for our fellow Jews, and certainly not hurting them. When a Jew expects help or respect from us, we must try and fill that need as soon as possible.

B. Dedicating a House

>> The Rebbe

Student's pg. 4

Chanukah contains many concepts and lessons, but first and foremost we should focus on the central theme of Chanukah, which is—quite simply—the concept of dedication, (the translation of the word Chanukah):

"Dedication" applies only to something new, not to something that has already existed for some time.

For example, the dedication of the Mishkan on the first of Nissan, which marked a new stage: the full-fledged establishment of the Mishkan. During the seven days of preparation that preceded it, Moses would set up the Mishkan and then take it down each day, but on that day—the first of Nissan—he set it up and did not take it down again. The same applies to the dedication of the Temple, both the First and Second Temples: each dedication marked the beginning of something new—the building of the Temple itself. Likewise with regard to the dedication by the Hasmoneans. After they purified the Temple from its defilement, they rededicated the altar in a new way, leading to "praise and thanks to Your great name."

The same applies to the dedication of a private home in our own time. When a person moves into a new home, it is customary to hold a chanukat habayit, a dedication ceremony. This

והנה, בחנוכה עצמו יש כמה ענינים והוראות, אך לכל לראש יש להתעכב על עצם הענין של חנוכה, שענינו - בפשטות - ענין החינוך[4]
(חינוך מלשון לחנוך משהו חדש):

חינוך - שייך רק בנוגע לדבר חדש, ולא בנוגע לענין שישנו כבר משך זמן.

וכמו חנוכת המשכן באחד בניסן, שהיה אז ענין חדש - הקמת המשכן באופן של קיימא, שהרי "כל שבעת ימי המלואים היה משה מעמידו ומפרקו, ובאותו היום - ראש חודש ניסן - העמידו ולא פרקו"[5]. ועל דרך זה בנוגע לחנוכת בית המקדש, הן בית ראשון והן בית שני - שהיה אז ענין חדש - בנין בית המקדש; ועל דרך זה בנוגע ל"חנוכת חשמונאי" - שלאחרי ש"טיהרו את מקדשך" מכל הענינים הבלתי-רצויים כו', היתה חנוכת המזבח (והבית)[6] באופן חדש, ועד - "להודות ולהלל לשמך הגדול"[7].

ועל דרך זה בנוגע לחנוכת בית כפשוטו בזמן הזה, שכאשר נכנסים

4. ראה בהנסמן בתו"מ שם ס"ע 305.
5. ספרי נשא ז, א. תו"כ מכילתא דמילואים ספ"א. במדב"ר פי"ב, טו. פרש"י שמיני ט, כג.
6. ראה בהנסמן בתו"מ שם ס"ע 305.
7. נוסח "ועל הנסים".

Student's pg. 5

is an ancient custom already mentioned by the early authorities and even more so by later ones, as cited by the Chatam Sofer. The Alter Rebbe himself composed a discourse beginning with the verse "A Psalm, a Song for the Dedication of the House of David," and it is related (in Avodat HaLevi by Rabbi Aharon of Strashelye) that the Alter Rebbe delivered that discourse at a chanukat habayit.

לבית חדש אזי עושים "חנוכת הבית" - שזהו ענין שיש לו מקור בראשונים, ועל אחת כמה וכמה באחרונים (כמובא בחתם סופר[8]), ועד שיש גם מאמר של רבינו הזקן דיבור המתחיל מזמור שיר חנוכת הבית לדוד[9], שאודותיו מסופר[10] שרבינו הזקן אמרו בעת חנוכת הבית.

Source 3 Responsa, Chatam Sofer, Yoreh Deah 138

Let's read a fascinating question received by Rabbi Moshe Sofer, the Chatam Sofer, and his response:

Student's pg. 5

Shalom, my friend, the esteemed Rabbi Yoel:

שָׁלוֹם לִידִידִי הָרַבָּנִי הַמֻּפְלָא מְהוֹ' יוֹאֵל נֵרוֹ יָאִיר:

Regarding what is written in the Be'ar Heiteiv (Yoreh Deah 179, quoting R. Yehudah Hachassid) that there's a danger in building stone structures and homes in a place where there never was one before, and the folk advice is to bring a rooster and hen to the home and slaughter them. You question whether this is an ancient idolatrous practice.

עַל דְּבַר מָה שֶׁנִּמְצָא כָּתוּב בְּסֵפֶר בַּאֵר הֵיטֵב לְיוֹרֶה דֵּעָה סִימָן קע"ט, בְּשֵׁם צַוָּאַת רַבִּי יְהוּדָה חָסִיד, שֶׁיֵּשׁ סַכָּנָה לִבְנוֹת בַּיִת מֵאֲבָנִים וְגַם לִבְנוֹת בַּיִת בְּמָקוֹם שֶׁלֹּא הָיָה שָׁם בַּיִת מֵעוֹלָם, וְאַנְשִׁים אוֹמְרִים לְהַנִּיחַ בַּבַּיִת תַּרְנְגוֹל זָכָר וּנְקֵבָה וּלְשׁוֹחֲטָם שָׁם וְנִדְמֶה לְמַעֲלָתוֹ כְּדַרְכֵי הָאֱמוֹרִי.

The questioner quoted the will of Rabbi Yehudah Hachasid, which warns of a danger in building a structure from stones, as well as building a house on land where nothing has ever been built before. There is a concern, he said, that this could bring about the death of someone in the family.

He then continued: there is a common saying among the public that one should place a pair of chickens in the house for some time and then slaughter them there, and by doing so, the worry that someone might die in that house is removed. Rabbi Yoel asked the Chatam Sofer whether this seems to him to be anything Jewish, because to him it smells non-Jewish.

Student's pg. 5

In my view, those who follow Rabbi Yehudah Hachasid's opinion believe that

וַאֲנִי אוֹמֵר, הַחוֹשְׁשִׁים לִדְבָרִים אֵלּוּ שֶׁנֶּאֱמְרוּ מִשְּׁמוֹ שֶׁל הַגְּאוֹן זַ"ל,

8. בשו"ת חיו"ד סקל"ח. וראה הנסמן באג"ק ח"י ריש ע' ריט. חי"ג ס"ע שיד ואילך.
9. לקו"ת ברכה צח, ד ואילך (וראה בהערות וציונים לשם).
10. בעבודת הלוי לר' אהרן מסטראשעלע, ח"ב (ליקוטים) פו, ב.

Student's pg. 5

the chickens are dying in exchange for the residents of the home, similar to the practice of kapparot.

דִּמּוּ שֶׁאִם יַנִּיחוּ שָׁם זְמַן מָה זוּג תַּרְנְגוֹלִים חַיִּים הַנִּקְרָאִים גֶּבֶר הַיְנוּ לְשׁוֹן "הַגְּבָרִים הָאֵלּוּ" – הַדִּיּוּרִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁבַּבַּיִת, וּבְשְׁחִיטָתָם הַיְנוּ מִיתָתָם, וּבָזֶה כְּבָר מֵתוּ הַדִּיּוּרִים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁבַּבַּיִת, וְהֵמָּה פִּדְיוֹן נֶפֶשׁ בַּעֲלֵי הַבַּיִת דְּגִמַת הַכַּפָּרוֹת שֶׁנּוֹהֲגִים.

The Chatam Sofer explains that those who say this, think that the slaughter of the chickens atones and removes the worry of someone dying in that house.

Student's pg. 5

However, it is best not to be concerned with these fears, as they are not recorded in the Talmud and later authorities, and Rabbi Yehudah Hachasid's will may not be an accurate record.

אֲבָל טוֹב יוֹתֵר שֶׁלֹּא לָחוּשׁ לַדְּבָרִים הָאֵלּוּ וְכַיּוֹצֵא בָּהֶם כְּלָל, דְּבָרִים שֶׁלֹּא הֻזְכְּרוּ בְּשַׁ"ס וּפוֹסְקִים, וְלֹא רַבִּי יְהוּדָה חָסִיד חָתוּם עֲלֵיהֶם.

And then the Chatam Sofer offers his own approach

Student's pg. 5

It would be best practice to dedicate the home with Torah and prayer, for Torah is "our life and the length of our days." May it be in peace.

וְטוֹב שֶׁיַּחֲנֵךְ הַבַּיִת בְּתוֹרָה וּבִתְפִלָּה וְזַמַּן מָה, כִּי הִיא חַיֵּינוּ וְאֹרֶךְ יָמֵינוּ, וְהָיָה זֶה שָׁלוֹם.

>> The Rebbe

Every home is a holy temple

Student's pg. 6

At first glance, it seems puzzling: the verse "A Psalm, a Song for the Dedication of the House of David" refers to the dedication of the Holy Temple. What connection does that have to the building of an ordinary synagogue, and even more so to a private home?

As we have discussed at length in the past, the purpose and goal of every synagogue—a "miniature sanctuary"—and indeed of every

ולכאורה אינו מובן: "מזמור שיר חנוכת הבית לדוד"[11] מתייחס לחנוכת בית המקדש[12], ומהי שייכותו לבנין בית הכנסת סתם, ועל אחת כמה וכמה לבית פרטי?

אך הענין הוא - כמדובר פעם בארוכה[13] שהכוונה והמטרה של כל בית כנסת, "מקדש מעט"[14], וכן כל בית פרטי בישראל, היא - להיות כמו בית המקדש,

11. תהלים ל, א.
12. פרש"י ומצו"ד עה"פ. וראה ראב"ע שם.
13. ראה גם תו"מ ח"מ ע' 345. חמ"ז ע' 64. חנ"ב ע' 194. חנ"ג ע' 465. לקו"ש חל"ו ע' 123 ואילך. וש"נ.
14. יחזקאל יא, טז. וראה מגילה כט, א.

Student's pg. 6

Jewish home, is to be like the Holy Temple: a place where G-d's presence dwells. This idea is already expressed regarding the Mishkan in the verse, "They shall make Me a sanctuary, and I will dwell among them"—not "within it," but "among them," meaning within each and every individual. In other words, the divine dwelling—the very idea signified by the word "Mishkan"—must exist within every person. Each person's home should be a place where G-d's presence rests, just as it did in the Mishkan, in the Holy of Holies where the Ark and its cover stood!

מקום שבו שוכן הקב"ה; וכמובן גם ממה שכתוב בנוגע למשכן: "ועשו לי מקדש ושכנתי (ומוסיף) בתוכם"[15] - "בתוכו לא נאמר אלא בתוכם, בתוך כל אחד ואחד"[16], והיינו, שהענין "ושכנתי" - שעל שם זה נקרא בשם "משכן" - צריך להיות בתוך כל אחד מישראל, שביתו של כל אחד מישראל צריך להיות מקום שבו שוכן הקב"ה, כמו ששוכן ב"משכן", בקדש הקדשים שבו הארון והכפורת!

Dedication with joy

Student's pg. 6

A further point regarding dedication: the inauguration of something new is done with much ceremony, and with joy.

ועוד ענין בחינוך - שכאשר מחנכים דבר חדש, אזי יש ריבוי עניני עבודה, ועושים זאת מתוך שמחה:

At the dedication of the Tabernacle, many offerings were brought—far more than in the regular daily service. There was even a unique practice not found elsewhere: the offering of incense by an individual, something permitted only then as a special, one-time directive.

Student's pg. 7

בחנוכת המשכן - הקריבו ריבוי קרבנות, הרבה יותר מהקרבנות שמקריבים בעבודה היום-יומית, ועד לחידוש בעבודה שלא מצינו במקום אחר - קטורת ליחיד, שענין זה היה אך ורק בחנוכת המשכן, באופן של "הוראת שעה"[17].

Source 4 Numbers 7:11-17

In the book of Numbers we read the list of offerings that were brought each day from Rosh Chodesh Nissan until the inauguration of the altar was completed. Below, we will read the list of offerings for one day, and that list must then be multiplied by 12.

Student's pg. 7

G-d said to Moses: One chieftain (of a tribe) each day shall present his offering for the dedication of the altar.

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה, "נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם נָשִׂיא אֶחָד לַיּוֹם, יַקְרִיבוּ אֶת קָרְבָּנָם לַחֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ".

15. תרומה כה, ח.
16. אלשיך עה"פ. של"ה סט, א. ועוד.
17. מנחות כ, ריש ע"ב. הובא בפרש"י עה"ת נשא ז, יד. וראה לקו"ת נשא כט, א ואילך.

Student's pg. 7

The one who brought his offering on the first day was Nachshon son of Amminadav of the tribe of Judah.

וַיְהִי הַמַּקְרִיב בַּיּוֹם הָרִאשׁוֹן אֶת קָרְבָּנוֹ, נַחְשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב לְמַטֵּה יְהוּדָה.

His offering was one silver bowl weighing one hundred and thirty shekels, and one silver basin weighing seventy shekels, according to the sacred shekel — both filled with fine flour mixed with olive oil for a meal offering.

וְקָרְבָּנוֹ: קַעֲרַת כֶּסֶף אַחַת — שְׁלֹשִׁים וּמֵאָה מִשְׁקָלָהּ, מִזְרָק אֶחָד כֶּסֶף — שִׁבְעִים שֶׁקֶל בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ, שְׁנֵיהֶם מְלֵאִים סֹלֶת בְּלוּלָה בַשֶּׁמֶן לְמִנְחָה.

One gold spoon weighing ten shekels, filled with incense.

כַּף אַחַת — עֲשָׂרָה זָהָב מְלֵאָה קְטֹרֶת.

Rashi

Student's pg. 7

Filled with incense: We do not find incense being offered by individuals on the outer altar except here. This was a one-time command.

מְלֵאָה קְטֹרֶת: לֹא מָצִינוּ קְטֹרֶת לְיָחִיד וְלֹא עַל מִזְבַּח הַחִיצוֹן אֶלָּא זוֹ בִּלְבַד, וְהוֹרָאַת שָׁעָה הָיְתָה.

Student's pg. 7

One young bull, one ram, and one year-old lamb for a burnt offering.

פַּר אֶחָד בֶּן בָּקָר, אַיִל אֶחָד, כֶּבֶשׂ אֶחָד בֶּן שְׁנָתוֹ לְעֹלָה.

One young male goat for a sin offering.

שְׂעִיר עִזִּים אֶחָד לְחַטָּאת.

And for the peace offering: two oxen, five rams, five male goats, and five year-old lambs. This was the offering of Nachshon son of Amminadav.

וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים — בָּקָר שְׁנַיִם, אֵילִם חֲמִשָּׁה, עַתּוּדִים חֲמִשָּׁה, כְּבָשִׂים בְּנֵי שָׁנָה חֲמִשָּׁה, זֶה קָרְבַּן נַחְשׁוֹן בֶּן עַמִּינָדָב:

>> The Rebbe

Dedication of the First Temple

Student's pg. 8

The dedication of the First Temple in the days of Solomon was also marked by numerous service and offerings, as described at length in the Bible, and it was accompanied by great joy, feasting, and celebration.

וכן חנוכת בית המקדש הראשון בימי שלמה היתה באופן של ריבוי עבודה כו' (כמסופר בארוכה בתנ"ך[18]), ומתוך שמחה גדולה ואכילה ושתי' כו'.

18. מלכים-א קאפיטל ח.

Source 5 I Kings 8:1-5; 63, 65

Student's pg. 8

Solomon assembled the elders of Israel, all the heads of the tribes, the princes of the fathers' houses of the children of Israel, to King Solomon in Jerusalem, to bring up the Ark of the covenant of G-d from the City of David, which is Zion.

All the men of Israel assembled before King Solomon at the festival in the month of Eitanim, the seventh month.

All the elders of Israel came, and the priests took up the Ark.

They brought up the Ark of G-d, the Tent of Meeting, and all the sacred vessels that were in the Tent; the priests and the Levites carried them.

King Solomon and the entire congregation of Israel, who were assembled with him before the Ark, were sacrificing sheep and oxen in such great numbers that they could not be counted.

And Solomon slaughtered the peace-offerings that he brought to G-d: twenty-two thousand oxen and one hundred and twenty thousand sheep. With this, the King and all the children of Israel inaugurated the Temple of G-d.

Student's pg. 9

Now Solomon observed the Feast at that time, and all Israel with him—a vast assembly from the entrance of Hamath to the brook of Egypt—before G-d, for seven days and seven days, fourteen days in total.

אָז יַקְהֵל שְׁלֹמֹה אֶת זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, אֶת כָּל רָאשֵׁי הַמַּטּוֹת נְשִׂיאֵי הָאָבוֹת לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל – אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה יְרוּשָׁלָיִם, לְהַעֲלוֹת אֶת אֲרוֹן בְּרִית ה' מֵעִיר דָּוִד הִיא צִיּוֹן.

וַיִּקָּהֲלוּ אֶל הַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה כָּל אִישׁ יִשְׂרָאֵל, בְּיֶרַח הָאֵתָנִים בֶּחָג הוּא הַחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי.

וַיָּבֹאוּ כֹּל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׂאוּ הַכֹּהֲנִים אֶת הָאָרוֹן.

וַיַּעֲלוּ אֶת אֲרוֹן ה' וְאֶת אֹהֶל מוֹעֵד וְאֶת כָּל כְּלֵי הַקֹּדֶשׁ אֲשֶׁר בָּאֹהֶל, וַיַּעֲלוּ אֹתָם הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם.

וְהַמֶּלֶךְ שְׁלֹמֹה וְכָל עֲדַת יִשְׂרָאֵל הַנּוֹעָדִים עָלָיו אִתּוֹ לִפְנֵי הָאָרוֹן, מְזַבְּחִים צֹאן וּבָקָר אֲשֶׁר לֹא יִסָּפְרוּ וְלֹא יִמָּנוּ מֵרֹב.

וַיִּזְבַּח שְׁלֹמֹה אֶת זֶבַח הַשְּׁלָמִים אֲשֶׁר זָבַח לַה', בָּקָר – עֶשְׂרִים וּשְׁנַיִם אֶלֶף, וְצֹאן – מֵאָה וְעֶשְׂרִים אָלֶף, וַיַּחְנְכוּ אֶת בֵּית ה' – הַמֶּלֶךְ וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

וַיַּעַשׂ שְׁלֹמֹה בָּעֵת הַהִיא אֶת הֶחָג וְכָל יִשְׂרָאֵל עִמּוֹ, קָהָל גָּדוֹל מִלְּבוֹא חֲמָת עַד נַחַל מִצְרַיִם – לִפְנֵי ה' אֱלֹהֵינוּ, שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת יָמִים – אַרְבָּעָה עָשָׂר יוֹם.

>> The Rebbe

Student's pg. 9

There was even something unprecedented at the dedication of the First Temple: "That year the people of Israel did not observe Yom Kippur in the usual way (because during the seven days before Sukkot they celebrated each

ועד לחידוש שלא היה לעולמים: "אותה שנה לא עשו ישראל את יום הכפורים (לפי ששבעה ימים שלפני סוכות כל יום עשו שמחה ומשתה)... יצתה בת קול ואמרה להם כולכם מזומנין לחיי

Student's pg. 9

day with joy and feasting). A heavenly voice proclaimed, 'All of you are destined for eternal life.'" In other words, although Yom Kippur is a "day of complete rest," entirely transcending the physical world—with no place for eating or drinking—nevertheless, in that year, not only was the prohibition on eating and drinking set aside, but these very acts became part of the Temple's dedication.

העולם הבא"[19], והיינו, שאף שיום הכיפורים הוא "שבת שבתון"[20] באופן שלמעלה לגמרי משייכות לעולם הזה (אכילה ושתייה כו'), מכל מקום, "אותה שנה", לא זו בלבד שנתבטל האיסור של אכילה ושתייה, אלא שהיה זה חלק מחנוכת בית המקדש.

Dedication of the Second Temple

Student's pg. 9

The same was true with the dedication of the Second Temple in the days of Cyrus. It too was marked with various services and great celebration.

ועל דרך זה בחנוכת בית המקדש השני בימי כורש היו ריבוי עניני עבודה כו'[21].

Source 6 Ezra 3:10-13

Student's pg. 9

The builders laid the foundation of the Temple of G-d, and they stationed the priests in their attire with trumpets, and the Levites, the sons of Asaph, with cymbals, to praise G-d through David, king of Israel.

וְיִסְּדוּ הַבֹּנִים אֶת הֵיכַל ה',
וַיַּעֲמִידוּ הַכֹּהֲנִים מְלֻבָּשִׁים
בַּחֲצֹצְרוֹת וְהַלְוִיִּם בְּנֵי אָסָף
בַּמְצִלְתַּיִם, לְהַלֵּל אֶת ה' עַל יְדֵי
דָּוִיד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל.

Student's pg. 10

They sang aloud with praise and thanksgiving to G-d, for He is good, and His kindness endures forever over Israel. The entire people shouted with a great shout of praise to G-d because the foundation of the House of G-d was laid.

וַיַּעֲנוּ בְּהַלֵּל וּבְהוֹדוֹת לַה' כִּי טוֹב
כִּי לְעוֹלָם חַסְדּוֹ עַל יִשְׂרָאֵל,
וְכָל הָעָם הֵרִיעוּ תְרוּעָה גְּדוֹלָה
בְּהַלֵּל לַה' עַל הוּסַד בֵּית ה'.

Many of the priests, Levites, and heads of families—elderly men who had seen the first Temple standing in its place—were weeping loudly as they saw this Temple with their own eyes, while many others shouted for joy.

וְרַבִּים מֵהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְרָאשֵׁי
הָאָבוֹת הַזְּקֵנִים, אֲשֶׁר רָאוּ אֶת
הַבַּיִת הָרִאשׁוֹן בְּיִסְדוֹ זֶה הַבַּיִת
בְּעֵינֵיהֶם, בֹּכִים בְּקוֹל גָּדוֹל,
וְרַבִּים בִּתְרוּעָה בְשִׂמְחָה לְהָרִים
קוֹל.

The people could not distinguish the sound of the joyful shout from the sound of the people weeping, for the people shouted loudly, and the sound was heard from afar.

וְאֵין הָעָם מַכִּירִים קוֹל תְּרוּעַת
הַשִּׂמְחָה לְקוֹל בְּכִי הָעָם, כִּי
הָעָם מְרִיעִים תְּרוּעָה גְּדוֹלָה,
וְהַקּוֹל נִשְׁמַע עַד לְמֵרָחוֹק.

19. מו"ק ט, א (ובפרש"י).
20. אחרי טז, לא. אמור כג, לב.
21. ראה עזרא ג, יו"ד-יא. וסוף קאפיטל ח.

>> The Rebbe

The dedication of the Temple after the Chashmonai Victory

Student's pg. 10

The same is found regarding the dedication of the Hasmoneans. This dedication led to something new, "These lights shall never be extinguished." As Nachmanides explains (at the beginning of the section Behaalotecha), "It is well known that when the Temple no longer stands and the sacrifices have ceased because of its destruction, the lamps too are no longer kindled. But the verse alludes to the lights of the Hasmonean dedication, which remain in practice even after the destruction, throughout our exile."

This was something that had never occurred before—not in the time of the Tabernacle, nor in the First or Second Temples. When those were destroyed, their lights were extinguished as well. Only the lights kindled in remembrance of the miracle of Chanukah continue forever.

ועל דרך זה בחנוכת חשמונאי[22], ועד שאז נפעל החידוש ש"הנרות הללו אין בטלין לעולם"[23], כמו שכתב הרמב"ן בתחילת פרשת בהעלותך ש"דבר ידוע שכשאין בית המקדש קיים והקרבנות בטלין מפני חורבנו, אף הנרות בטלות, אבל לא רמזו אלא לנרות חנוכת חשמונאי, שהיא נוהגת אף לאחר חורבן בגלותנו",

שזהו דבר שלא היה לעולמים - לא בזמן המשכן, ולא בזמן בית המקדש הראשון והשני, שלאחרי שחרבו בטלו גם הנרות, ורק הנרות שקבעו לזכר נס חנוכה הם קיימים לעולם.

Source 7 Josephus, chap. 20

Student's pg. 11

Judah son of Mattathias, the High Priest, and all the faithful assembly who were with him came to Jerusalem. They tore down all the altars that the Gentiles had built, purified the House from the idols of the Gentiles, built a new altar, brought offerings on it, and arranged the wood. They could not find holy fire, so they cried out to G-d and called upon Him. Fire came forth from the stones of the altar, they arranged the wood on it, and offered their sacrifice.

יְהוּדָה בֶּן מַתִּתְיָהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וְכָל קְהִלַּת הַחֲסִידִים שֶׁהָיוּ עִמּוֹ הִגִּיעוּ לִירוּשָׁלַיִם וְהָרְסוּ אֶת כָּל הַמִּזְבְּחוֹת שֶׁהָעַמִּים בָּנוּ. הֵם טִהֲרוּ אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ מֵהָאֱלִילִים שֶׁל הַגּוֹיִים וּבָנוּ מִזְבֵּחַ חָדָשׁ. הֵם הִנִּיחוּ בְּשַׂר קָרְבָּן עַל הַמִּזְבֵּחַ וְעָרְכוּ עָלָיו עֵצִים, אַךְ לֹא מָצְאוּ אֵשׁ קְדוֹשָׁה. וַיִּזְעָקוּ לַה' וַיִּקְרְאוּ אֵלָיו, וְאֵשׁ יָצְאָה מֵהָאֲבָנִים שֶׁעַל הַמִּזְבֵּחַ. הֵם עָרְכוּ עֵצִים עַל הָאֵשׁ וְהִקְטִירוּ אֶת קָרְבָּנָם. הָאֵשׁ עַל הַמִּזְבֵּחַ נִשְׁאֲרָה בּוֹעֶרֶת עַד הַגָּלוּת הַשְּׁלִישִׁית.

22. ראה מגילת אנטיוכוס קרוב לסופה. וראה גם יוסיפון ספ"כ.
23. ראה תנחומא בהעלותך ה. במדב"ר פט"ו, ו.

Student's pg. 11

The fire remained on the altar until the third division of the priests completed their service. They celebrated the dedication of the altar on the twenty-fifth of Kislev, placed the showbread on the Table of G-d, lit the lamps of the menorah, and praised G-d with the recitation of Hallel for eight days.

הֵם חָגְגוּ אֶת חֲנֻכַּת הַמִּזְבֵּחַ בְּחֹדֶשׁ כִּסְלֵו, בַּיּוֹם הָעֶשְׂרִים וַחֲמִשָּׁה בּוֹ. הֵם הִנִּיחוּ אֶת לֶחֶם הַפָּנִים עַל שֻׁלְחַן ה' וְהִדְלִיקוּ אֶת נֵרוֹת הַמְּנוֹרָה שֶׁל ה'. הֵם הִלְלוּ אֶת ה' בְּהַלֵּל בְּמֶשֶׁךְ שְׁמוֹנָה יָמִים.

>> The Rebbe

Dedication of a personal home

Student's pg. 11

The same pattern can be seen in the dedication of a house in our own time. The celebration is marked by feasting—not just the usual amount when guests are welcomed, but with greater joy and abundance than usual.

ועל דרך זה רואים בחנוכת הבית כפשוטו בזמן הזה - שחוגגים זאת על ידי עניני אכילה ושתיה לא רק כמו כל פעם שמזמינים אורח, אלא ביתר שאת וביתר עז מאשר בזמן הרגיל.

C. Everyday Dedication

>> The Rebbe

Student's pg. 12

All of this is related in the Torah not merely to inform us about what happened in the past, but as a lesson to teach us how to live today.

We should know that when the month of Kislev arrives—the central theme of which is Chanukah—it is a time to dedicate ourselves anew, to rebuild and renew every aspect of our Divine service in the study of Torah and the observance of the mitzvot. The purpose of all this is to fulfill the Divine desire that "G-d desired to have a dwelling place in the lower world," meaning that the world itself should become a "home" for G-d. This is the true chanukat habayit: to bring about renewal in all areas of Divine service, with fresh vitality, as if beginning something entirely new.

This is also the deeper meaning of the concept that "Each day they [the words of Torah] should be considered new in your eyes." Just as the giving of the Torah was accompanied by "awe and reverence," so too we must approach Torah and mitzvot today in that same spirit.

Since this principle is stated in the Torah of truth, it must be expressed genuinely—not as an act, but with sincerity.

וכל זה מסופר בתורה, לא סתם כדי לידע מה שאירע בעבר, אלא מלשון הוראה[24] - לידע כיצד להתנהג עכשיו בחיי היום יום:

יהודי צריך לדעת שבבוא חודש כסלו, שענינו העיקרי הוא הענין של חנוכה, עליו לחנך את עצמו ולפעול ענין של בנין מחדש בנוגע לכל עניני עבודתו בלימוד התורה וקיום המצוות, שכללותם היא מילוי הכוונה ש"נתאווה הקב"ה להיות לו (יתברך) דירה בתחתונים"[25], היינו, שהעולם יהיה "בית" להקב"ה - שתהיה "חנוכת הבית", היינו, לפעול בכל ענינים אלו באופן חדש, מתוך חיות מחודשת כמו דבר חדש.

וכללות הענין בזה - כפי שאמרו רז"ל[26] "בכל יום יהיו בעיניך חדשים", ולכן, "מה להלן באימה וביראה וברתת ובזיע אף כאן כו'"[27],

- וכיון שענין זה נאמר ב"תורת אמת", הרי מובן, שצריך באמת לעמוד "באימה וביראה כו'"; לא באופן מעושה, אלא באמיתיות -

24. ראה רד"ק לתהלים יט, ח. גו"א ר"פ בראשית (בשם הרד"ק). זח"ג נג, ב.
25. ראה תנחומא בחוקותי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפל"ו. ובכ"מ.
26. פרש"י תבוא כו, טז.
27. ברכות כב, א. וש"נ. וראה תו"א יתרו סז, ב.

Student's pg. 13

Our study of Torah and observance of the mitzvot each day should feel completely new, as though we had never before heard of the giving of the Torah, and never studied or observed it before.

How can we reach such a state?

We are granted special power for this in the month of Kislev, whose primary theme is Chanukah. The message and mission of this month are to bring renewal into our spiritual life, and therefore during this time it becomes much easier to experience Torah and mitzvot on a new level.

והיינו, שכל עניני תורה ומצוות צריכים להיות אצלו כדבר חדש, כמו שעד עכשיו לא שמע מעולם אודות כללות הענין של מתן תורה, ועדיין לא היה אצלו כל ענין לימוד התורה וקיום המצוות.

ולכאורה: כיצד יכולים לבוא למעמד ומצב כזה?!

אך על זה ישנה נתינת כח מיוחדת בחודש כסלו, שענינו העיקרי הוא חנוכה, כך, שענין זה הוא התפקיד והשליחות וההוראה המיוחדת של חודש זה, ולכן, בזמן זה נקל הרבה יותר לפעול שכל עניני התורה והמצוות יהיו באופן חדש.

משיחת שבת פרשת חיי שרה,
מברכים החודש כסלו, ה'תשל"ב,
הנחה בלתי מוגה,
תורת מנחם כרך ס"ו עמוד 208

Home Dedication Customs

Source 8 Igrot Kodesh, vol. 19, p. 390

Jewish Books

Student's pg. 13

Our custom is to first bring into the home a Siddur, chumash, Tehillim, and Tanya, in addition to the universal custom of bringing in bread and salt.

ומנהגנו להכניס לכל לראש סידור חומש תהלים ותניא, נוסף על המנהג שכמדומה פשוט הוא בכל מקום דלחם ומלח.

Mezuzot

Student's pg. 13

Our custom is to immediately affix the mezuzot without a blessing and remove one for checking on the thirtieth day (or replace it with a nicer one) and then reaffix it with a blessing to include the rest of the mezuzot.

בהנוגע לקביעות המזוזות, מנהגנו ובחוץ לארץ לקבוע תיכף לכניסה בלא ברכה, וביום השלשים מסירים מזוזה אחת לבדקה או להחליפה במהודרה, וקובעים אותה בברכה בכוונה להוציא כל שאר המזוזות

Source 9 Otzar Hamelech, vol. 1, p. 35

Checking Mezuzot

Student's pg. 14

You write about moving to a new home. Certainly you had the mezuzot checked to ensure they are kosher.

כותבת שנכנסים לדירה חדשה, ובודאי בדקו המזוזות אם כשרים הם עתה.

Source 10 Likkutei Sichot, vol. 13, p. 212

Charity Box

Student's pg. 14

Every Jewish home should have a charity box that reminds us of the mitzvah and encourages regular giving.

יש להשתדל שבכל בית יהודי תהיה קופסא של צדקה, שזה מזכיר זכות המצווה ומעורר לנתינת צדקה.

Source 11 Igrot Kodesh, vol. 15

Chassidic Gathering

Student's pg. 14

I received your letter about moving into a new home. It would be proper to host a Chassidic gathering in your home, where words of Torah and words arousing the fear and love of G-d are spoken. This is a fitting dedication for a Jewish home.

מאשר הנני קבלת מכתבו, בו כותב אשר כבר קנה הבית חומה, ודר בה. ומהנכון שיערוך בביתו החדשה התוועדות, בה ידובר דברי תורה ודברי התעוררות ביראת שמים ואהבת השם, שזהו חינוך המתאים של בית איש הישראלי.

Key Points:

Student's pg. 14

• *The Mishkan was completed on the 25th of Kislev, but its dedication was postponed to Nissan.*

• *In return, Kislev received the dedication and purification of the Temple in the days of the Hasmoneans. From this, we see that the primary theme of Kislev is the concept of dedication.*

• *Dedication means a new beginning. This was the case with the dedication of the Mishkan, the dedication and purification of the Temples by the Hasmoneans.*

Student's pg. 15

• *This motif is also present in the dedication of a new home, whose purpose is to turn it into a "mini-Temple" and establish G-d's presence there.*

• *When something new is dedicated, it is done with special joy. This was true in all the dedication events mentioned.*

• *The message for us: the month of Kislev is a time of special favor, a time to act with enthusiasm and special desire in all matters of service to G-d.*

Takeaway:

Student's pg. 15

The days of Kislev, and especially the days of Chanukah, are days of spiritual blessing and a special time to renew our service to G-d. We have a special power from Above to put on tefillin with renewed enthusiasm and to help others joyfully. We should make the most of this opportunity!